

Μάρκος: Ο Ιπποπόταμος των Κυμάτων

Περιεχόμενα

1. Κεφάλαιο 1: Το Αγόρι της Αλμύρας και η Χειροποίητη Σανίδα.
 2. Κεφάλαιο 2: Η Πόλη του Γκρίζου και η Σκόνη των Υποχρεώσεων.
 3. Κεφάλαιο 3: Το Ψίθυρος του Ωκεανού και η Μεγάλη Επιστροφή.
 4. Κεφάλαιο 4: Ο Δάσκαλος του Αφρού και η Κληρονομιά της Χαράς.
-

Κεφάλαιο 1: Το Αγόρι της Αλμύρας και η Χειροποίητη Σανίδα

Πριν από πολλά χρόνια, εκεί που ο μεγάλος ποταμός συναντούσε τον απέραντο ωκεανό, ζούσε ο μικρός Μάρκος. Ενώ οι άλλοι ιπποπόταμοι της αγέλης του περνούσαν τις μέρες τους βυθισμένοι στη ζεστή λάσπη της όχθης, ο Μάρκος ένιωθε μια παράξενη έλξη για το σημείο που το γλυκό νερό γινόταν αλμυρό.

Μια μέρα, βρήκε στην ακτή έναν κορμό από ξύλο λεύκας, λείο και πλατύ από τα χτυπήματα των κυμάτων. Με τη βοήθεια ενός φίλου του κάστορα, τον διαμόρφωσε σε μια μεγάλη, στιβαρή σανίδα. Ήταν η πρώτη του σανίδα σερφ. Ο Μάρκος δεν περπατούσε απλώς στην άμμο· ένιωθε ότι ανήκε στον αφρό.

Κάθε φορά που ένα μεγάλο κύμα πλησίαζε, ο μικρός Μάρκος κωπηλατούσε με τα κοντά αλλά δυνατά του πόδια και, με μια κίνηση γεμάτη ευφωνία και συγχρονισμό, στεκόταν όρθιος. Για εκείνες τις λίγες στιγμές πάνω στο κύμα, το βάρος του εξαφανιζόταν. Ένιωθε ελαφρύς σαν γλάρος, ένας γίγαντας που χόρευε πάνω στο νερό. «Θα το κάνω αυτό για πάντα», υποσχόταν στον εαυτό του κάτω από τον ήλιο.

Κεφάλαιο 2: Η Πόλη του Γκρίζου και η Σκόνη των Υποχρεώσεων

Όμως, ο χρόνος κυλάει σαν το νερό που δεν γυρίζει πίσω. Ο Μάρκος μεγάλωσε και η ζωή του επέβαλε άλλους ρυθμούς. Έπρεπε να σπουδάσει, να βρει δουλειά και να γίνει «χρήσιμο μέλος της κοινωνίας των ιπποποτάμων». Μετακόμισε σε μια τεράστια πόλη από τσιμέντο και σίδερο, όπου ο ορίζοντας κρυβόταν πίσω από ψηλά κτίρια.

Έγινε διευθυντής σε μια μεγάλη εταιρεία logistics. Οι μέρες του γέμισαν με αρχεία, τηλεφωνήματα, διαγράμματα και ατελείωτες συσκέψεις. Φορούσε πια στενές γραβάτες και κολλαριστά πουκάμισα που τον έπνιγαν.

Η σανίδα του, η παλιά του σύντροφος, θάφτηκε στην αποθήκη κάτω από κούτες με παλιά τιμολόγια και σπασμένα έπιπλα γραφείου.

Πέρασαν είκοσι χρόνια. Ο Μάρκος είχε γίνει ένας σοβαρός, κάπως σκυθρωπός ιπποπόταμος. Είχε ξεχάσει την αίσθηση της αλμύρας στα ρουθούνια του και τον ήχο της θάλασσας. Η μόνη επαφή του με το νερό ήταν το πρωινό ντους και ο καφές του. Η ψυχή του είχε πιάσει «σκόνη», ακριβώς όπως η σανίδα του στην αποθήκη.

Κεφάλαιο 3: Ο Ψίθυρος του Ωκεανού και η Μεγάλη Επιστροφή

Μια βροχερή Τρίτη, ενώ έψαχνε ένα παλιό συμβόλαιο στην αποθήκη, το πόδι του σκόνταψε πάνω σε κάτι ξύλινο. Τράβηξε τις κουβέρτες και την είδε: την παλιά του σανίδα. Παρά τη σκόνη, το ξύλο της λεύκας έλαμπε ακόμα κάτω από το φως της λάμπας. Εκείνη τη στιγμή, μια έντονη μυρωδιά ιωδίου φάνηκε να γεμίζει το δωμάτιο.

Χωρίς να το σκεφτεί δεύτερη φορά, ο Μάρκος πήρε άδεια από τη δουλειά του. Φόρτωσε τη σανίδα στο αυτοκίνητο και οδήγησε μέχρι την παλιά του παραλία. Όταν έφτασε, ο ωκεανός ήταν φουρτουνιασμένος. «Είσαι γέρος τώρα, Μάρκο», ψιθύρισε η λογική του. «Θα γελάσει ο κόσμος», είπε ο φόβος του. Αλλά η καρδιά του, που είχε αρχίσει να χτυπά δυνατά, δεν άκουγε τίποτα.

Μπήκε στο νερό. Το κρύο κύμα τον αγκάλιασε και η μνήμη του σώματός του ξύπνησε. Με την πρώτη προσπάθεια έπεσε. Με τη δεύτερη βούλιαξε. Αλλά την τρίτη φορά, καθώς ένα χρυσό κύμα υψώθηκε στο ηλιοβασίλεμα, ο Μάρκος σηκώθηκε. Οι κινήσεις του ήταν ξανά εύφωνες, σταθερές και μεγαλοπρεπείς. Ήταν ένας ιπποπόταμος που δάμαζε το χάος, ένας καλλιτέχνης του αφρού. Τα δάκρυα στα μάτια του μπερδεύτηκαν με το θαλασσινό νερό. Ήταν και πάλι ελεύθερος.

Κεφάλαιο 4: Ο Δάσκαλος του Αφρού και η Κληρονομιά της Χαράς

Ο Μάρκος δεν επέστρεψε ποτέ πλήρως στη γκρίζα πόλη. Παινήθηκε από τη θέση του διευθυντή και άνοιξε μια μικρή σχολή σερφ στην ακτή, την οποία ονόμασε «Η Ανάσα του Κύματος».

Τώρα, ο Μάρκος είναι ο αγαπημένος δάσκαλος όλων. Κάθε πρωί, μια στρατιά από μικρά ιπποποταμάκια, ελεφαντάκια και ζωνρά πιθηκάκια τον περιμένουν στην άμμο. Τους μαθαίνει πώς να διαβάζουν τα ρεύματα, πώς να σέβονται τη δύναμη του ωκεανού και, κυρίως, πώς να μην αφήνουν ποτέ τις υποχρεώσεις να σβήσουν τη φλόγα στην καρδιά τους.

Όταν τον ρωτούν οι μικροί μαθητές του αν κουράζεται, ο Μάρκος χαμογελάει πλατιά, δείχνοντας τα μεγάλα του δόντια. «Παιδιά μου», τους λέει, «η ζωή είναι σαν το σερφ. Θα φας πολλές τούμπες, θα πιεις πολύ αλμυρό νερό και μερικές φορές θα νομίζεις ότι θα βουλιάξεις. Αλλά αν έχεις την υπομονή να περιμένεις το δικό σου κύμα, θα νιώσεις ότι μπορείς να αγγίξεις τον ουρανό».

Και κάθε απόγευμα, όταν τα μαθήματα τελειώνουν, ο Μάρκος παίρνει την παλιά του σανίδα από λεύκα και μπαίνει μόνος του στο νερό. Εκεί, ανάμεσα στον ουρανό και τη θάλασσα, ο μεγάλος ιπποπόταμος συνεχίζει να χορεύει, θυμίζοντας σε όλους ότι η χαρά δεν γερνάει ποτέ· απλώς περιμένει να την ξαναβρούμε.

ΤΕΛΟΣ